

L'esternut del concertista

Amb tot respecte a Aureli Font

La invitació, curiosament impresa en cartolina rosa i lletres de color d'or, va incitar-me anar a fruit de l'art meravellós del pianista Mister Lowe. El temps no convidava gaire a sortir de casa; però era cosa de no deixar-s'ho perdre.

La sala lluia una catifa de tres dits d'essor i uns famosos tapisos de grans artistes. Del sostre penjaven unes magnífiques làmpares de vidres tallats. A la porta, dos criats, molt drets, de calça curta, guants blancs i jaqueta, amb unes borles i uns botons tot daurat. Altres cap al fons feien escolta a un entarimat ple de facitols i cadires. A primer terme, un majestuós piano negre de cúa, amb la seva ala estesa i un teclat blanquíssim com la dentadura d'un esclau.

Tota la intel·lectualitat musical era congregada a aquell saló. Senyores, elegantment vestides, desprenien perfums que s'escampaven per la sala. Els homes, amb vestit negre i coll de mosca. Pel caminar pausat i les salutacions aristòcrates dels assistents, hom comprenia l'interès per oir l'orquestra simfònica i el famós pianista. L'orquestra és disposada ja a l'entarimat. Músics amb bigotis i barbes, vuit centistes, amb el traço també negre i camisa de cel·luloide. Una discreta salutació del director al públic i amb la seva batuta-escuradents senyala els dos compassos inicials de la simfonia. Uns segons abans, el gran concertista havia fet la seva aparició a la sala, i havia promogut uns rumors d'admiració en el públic.

Mister Lowe assegut davant del piano — figura de gran músic, cabells d'espolsador — espera impacient el moment precís de començar la seva actuació. Una bufanda blanca de seda que porta enrotllada al coll, ens fa entendre que té un inoportú encostipat, propi del temps. Fulleja amb nerviositat la partitura i de tant en tant dona una ullada al director.

Els assistents han iniciat un mutis sepulcral. Uns, aguantant-se la testa en actitud intel·lectual; altres, amb els ulls clucs, per a poder aprofundir les notes de l'inspirada simfonia.

L'orquestra i el pianista, vingue barallar-se a l'unisson. Les mans finíssimes de Lowe corren pel teclat, com si fessin un «cros-country» matinal. El silenci és absolut. Al moment precís, però, d'iniciar-se el motiu de l'obra, que el concertista ja

havia començat i repetia amb tanta delicadesa i pulcritud, la seva faç va començar a fer ganyotes — ganyotes de gran músic és clar, — i etzem!... un fort esternut i sense interrupció un altre i un altre, varen malograr el to solemniat d'aquella festa d'art. El bon senyor tenia el costum de fer-ne tres de seguits.

Els concurrents adoptaren una actitud correcta i elegant. Es miraven uns als altres, sense saber què dir ni què fer. No sabien si havien d'haver dit «Jesús», esclafir en sorolloses rialles o bé marxar bruscament de la sala. El director, tot vermell de cara, esguardava violentament el famós concertista. Els seus companys d'orquestra vinga mirar-se, amb un discret somriure als llavis.

L'orquestra havia parat en sec. El moment era de compromís. L'actuació davant la crítica musical era per acovardir el músic excels. Aquest va optar per desmaiarse. El rostre congestionat per aquells malleits esternuts, va venir-li un treball i el van haver de retirar de la sala. El concert havia finit...

...Però l'endemà la Premsa, amb fotografies i grans titulars, ponderava l'actuació del gran concertista com un virtuós del piano...

JOAN VERNET

Torrans

legítims de

Jijona

Josep Pla i Sirvent

Accionista de la gran fàbrica
JIJONA S. A.

Garantia absoluta
en totes les classes de torrons

ESPECIALITAT EN EL
GRANULAT PLA

Saborós - Exquisit - Deliciós

Despatx: Plaça de Maluquer, 26

GRANOLLERS

DLXIX

Comença a envair l'escena del cinema un caire del vodevil fins ara completament desconegut en les nostres latituds: el vodevil o comèdia nordamericana, derivació (sigui dit amb perdó dels yanquis) de la gràcia anglesa, que és la gràcia més seriosa del món. Hi ha tres menes de comicitat al món civilitzat: la llatina, la saxona i la teutona. Aquesta darrera és purament mecànica; gairebé sempre s'origina del gest o del ridícul. La saxona pervé d'una combinació del gest amb la naïvitat. Quant a la llatina, mal ens està el dir-ho, és la comicitat pura, la que es deriva de la fina percepció de les situacions, enfocades des de punts de vista completament espirituals.

La fotografia alemanya en el cinema té molts punts de contacte amb el procés de la comicitat llatina. No és d'estranyar, doncs, que el que fa trencar de riure als nordamericans, als llatins ens deixi completament indiferents.

Vet-ací el cas de «Noblesa obliga». El film, ben portat, ben desenrotllat i ben interpretat, ens cansa i no ens fa riure. Hi ha a remarcar el protagonista, Charles Laughon. L'han volgut comparar a Charlot, i no és comparable. La gràcia de Charlot és simplement espiritual i per això arriba al cor de tots els públics. Laughon, actor formidable, dominador del gest i de l'equilibri escènic, traspua en tot moment aquell concepte seriós de la vida, que és el que vertaderament comprèn. Laughon és l'antítesi de W. C. Fields, aquell còmic inoblidable que ho és perquè hi va néixer, perquè comprèn la vida sola aquest caire especial.

Veient «Noblesa obliga» recordàvem aquells Enric VIII, Neró, l'oficinista de «Si jo tingués un milió» i d'altres creacions de l'actorès que és Charles Laughon i, sincerament, ens avorria el seu treball de còmic de vodevil. És indubtable que té moments felïços; no en va és qui és; però valdria més que tornés als seus papers acostumats o que s'emprés en obres d'una comicitat més profunda, sense pallassades ni estirabots.

Charles Laughon i Charles Chaplin: tots dos són excel·lents; però cada ú a la seva tasca, estan millor. — L'ALTRE.

TALLARINES tendres
Avui i cada dia les poden adquirir a
Pastes Alimentoses BUSQUETS

TALLARINES succulents?
Demaneu-les sempre i cada dia a
Pastes Alimentoses BUSQUETS